

Đề bài

Do một lỗi lầm nào đó mà em bị phạt biến thành một con cá vàng trong thời hạn 3 ngày. Trong 3 ngày đó, em đã gặp những điều thú vị và nguy hiểm gì? Tại sao em mong trở lại thành người?

Bài làm

“Xoảng!” – Chiếc lọ hoa rơi khỏi tay tôi, vỡ tan. Bố hoảng hốt chạy vào: “Có chuyện gì vậy con?”. Tôi tái mét mặt, chả là cái bình này bố tôi quý lắm. Đang không biết nói sao thì con Miu đi qua, tôi đổ ngay cho nó làm vỡ. Thế là con mèo nhỏ không được ăn cơm tối, ánh mắt nó như trách tôi: “Cô chủ! Sao lại đổ lỗi cho Miu?”. Nhưng tôi lơ đi, về giường ngủ. Đột nhiên, một thứ ánh sáng kỳ ảo xuất hiện, một ông lão có bộ râu trắng dài, cầm cây gậy lóng lánh bước tới: “Con đã làm một điều sai trái! Con sẽ phải biến thành cá vàng trong ba ngày” – Nói rồi ông vung gậy biến mất. Tôi lo lắng nhìn lại, tay, chân vẫn còn đủ cả, vậy là tôi yên chí đi ngủ vì nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mơ.

Sáng hôm sau, khi vừa tỉnh giấc, tôi đã thấy mọi người ngồi ăn sáng, kể cả con Miu cũng đã được phần cá riêng. Tôi vừa chạy ra vừa nói: “Bố kỳ quá! Sao không gọi con dậy?”. “Bình!” – Tôi xoa đầu khi đập vào tấm kính trong, đau quá! Ai lại để kính ở đây? Tôi chột dạ nhìn lại. Ô, không! Tôi đang ở trong cái bình thủy tinh nhỏ, có cả rong nữa. “Chẳng lẽ cụ già ấy nói đúng?” – Tôi tự hỏi rồi nhìn lại. Trời ơi, cả người tôi phủ một lớp vảy vàng óng với những vây mỏng. Ôi! Tôi còn đang sống được ở trong nước nữa. Bỗng một con quái vật xuất hiện với cái mặt to lớn khủng khiếp, mắt xanh và cái lưỡi đỏ lòm... Tôi đứng như trời trồng đợi chết. “Miu! Không được ăn cá vàng!” – Tiếng em tôi – nó bé con quái vật ấy đi rồi. Hóa ra con quái vật đó là Miu, thường nó hiền vậy mà cũng có lúc trông dữ tợn quá. Tôi vội hét lên: “Thu ơi! Thu ơi! Giúp chị với! Giúp chị thoát khỏi đây với!”. Hồng rồi, nó không nghe thấy tiếng tôi. Tôi cảm thấy tuyệt vọng quá! Tôi còn phải đi học, tôi còn bạn bè, thầy cô, hôm nay tôi đã hẹn tụ bạn đến sinh nhật tôi rồi mà! Đến mọi người trong nhà cũng còn không nhận thấy sự biến mất của tôi, giống như tôi đã nổ tung như bong bóng xà phòng vậy... Rồi cả ngày dài đằng đẵng trôi qua: không học, không chơi, không làm gì cả. Cả một ngày chỉ được mấy hạt thức ăn cho cá hồng hồng trông như thuốc chuột, chẳng dám ăn. Và một nỗi sợ hãi bám lấy tôi, ánh mắt con Miu nhìn tôi như cắn giận, tôi cố lơ đi. Ngày thứ hai, không có gì, tôi vẫn không ăn, không uống mặc dù bụng đã đói meo và vẫn là đôi mắt đáng sợ của Miu con đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi có cảm giác nó sắp vồ lấy tôi nhưng còn e sợ điều gì đó...

Và ngày thứ ba, ngày cuối cùng tôi phải là cá vàng đã tới, tôi cảm giác như thời gian trôi thật chậm và tôi muốn giục nó phải nhanh lên, nhanh nữa lên để tôi có thể biến lại thành người. Hôm nay là chủ nhật, bố mẹ và em tôi sẽ đi chơi công viên, tôi cũng muốn lắm nhưng tôi biết rằng có la lên thì cũng chẳng được gì nên đành cắn răng chịu vậy. “Rầm” – Cánh cửa vừa đóng vào con Miu lao ngay đến chỗ tôi, qua mặt kính trông nó to hơn, dữ tợn hơn, mắt nó nhe những chiếc răng nhọn hoắt ra và để lộ một cổ họng đỏ lòm. “Méo!” – Một tiếng kêu chát chúa, nó giơ móng vuốt lên... “Không!

Tao là chủ máy cơ mà! Nhận ra đi! Đùng đùng vào tao! Á! Á!” – Tôi hét lên. “Bốp!” Cái bình vỡ tan, tôi rơi ra: “Khó thở quá! Khó thở quá! Ai giúp tôi với!”. Tôi nhận ra cái chậu nước trước mặt: “Phải đến được đó! Mình chưa muốn chết khi chưa biến thành người đâu!”. Tôi cố giãy giụa, đến rồi nhưng cái chậu cao quá làm sao đây. Bỗng cái chậu nghiêng về phía tôi, không còn thời gian suy nghĩ tôi nhảy lên, lấy hết sức nhảy vào chậu nước: “Tôm”. Con Miu lao về phía tôi. “Cạch” – Cửa mở ra, tiếp theo là cái giọng the thé của em tôi: “Đang vui thì mưa!”. Con Miu biến mất từ lúc nào. May quá! Cảm ơn trời!

Đêm đã buông. Tôi cảm thấy thật hồi hộp làm sao. Bụt hiện lên gõ xuống đất ba cái, tôi lớn lên làm người. “Cảm ơn Bụt! Cảm ơn cô Chậu nhé! Tôi đi đây!”.

“Trang ơi! Dậy! Con!” – Tôi mở mắt và thấy mẹ đang ngồi bên cạnh. “Tối quá con cứ nói lung tung, làm mẹ lo quá!” – Mẹ nói. Hóa ra chuyện đêm qua chỉ là giấc mơ thôi sao? Tôi chạy vội ra bếp, ôm lấy con Miu: “Miu ơi! Xin lỗi! Chị sẽ không bao giờ làm vậy nữa đâu!”.